

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărțile sale traduse în 73 de limbi și editate în peste 170 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 140 000 000 de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste 1 000 000 de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Pagina sa de Facebook are 9,3 milioane de fani, iar contul său de Twitter, peste 5,7 milioane de followers. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*). Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation.

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 28 octombrie 2002.

A fondat Institutul Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene.

Este colaborator permanent al unor reputeate publicații, printre care *Corriere della Sera* (Italia) și *El Semanal* (Spania).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Ca un râu care curge* (2006); *Învingătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010), *Manuscrisul găsit la Accra* (2012). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale.

PAULO COELHO

Manuscrisul găsit la Accra

Traducere din portugheză de
MICAELA GHIȚESCU

HUMANITAS
fiction

*O, Marie, zămislită fără de păcat,
roagă-te pentru noi,
păcătoșii care venim la tine.
Amin.*

*Maicii Noastre Sfânta Maria,
drept mulțumire pentru miracol;
și Mânicăi Antunes, ale cărei
binecuvântări nu au fost în van.*

*Fiiice ale Ierusalimului,
nu mă plângeți pe mine,
ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri.*
LUCA, 23:28

Cuvânt înainte și salut

În decembrie 1945, doi frați care își căutau un loc de popas au dat peste o urnă plină de papirusuri într-o grotă din regiunea Hamra Dom, din Egiptul de Sus. În loc să anunțe autoritățile locale – cum cerea legea –, au hotărât să vândă manuscrisele pe piața anticităților bucată cu bucată, ca să nu atragă atenția guvernului. Mama băieților, temându-se de influența unor „energii negative”, a ars mai multe dintre papirusurile descoperite de aceștia.

În anul următor, din motive pe care istoria nu le consemnează, frații s-au certat între ei. Punând acest fapt pe seama „energiilor negative”, mama lor a încredințat manuscrisele unui sacerdot, care a vândut unul dintre ele

Muzeului Copt din Cairo. Acolo documentele au primit numele pe care îl poartă și astăzi: Manuscrisele de la Nag Hammadi (referire la orașul cel mai apropiat de grota unde au fost găsite). Unul dintre experții muzeului, istoricul religiilor Jean Doresse, a înțeles importanța descoperirii, citând-o pentru prima oară într-o publicație din 1948.

Celelalte documente au început să apară pe piața neagră. În scurt timp, guvernul egiptean și-a dat seama de însemnătatea descoperirii și a încercat să împiedice scoaterea din țară a manuscriselor. Imediat după revoluția din 1952, cea mai mare parte a materialului a fost încredințată Muzeului Copt din Cairo și declarată patrimoniu național. Un singur text a scăpat vigilenței autorităților, apărând la un anticar belgian. Au existat tentative eșuate de a-l vinde la New York și Paris, până ce a fost în cele din urmă achiziționat de Institutul Carl Jung, în 1951. Odată cu moartea renumitului psihanalist, papirusul, acum cunoscut drept Codexul Jung, s-a înapoiat la Cairo, unde astăzi sunt adunate circa o mie de pagini și fragmente ale Manuscriselor de la Nag Hammadi.

Papirusurile găsite sunt traduceri grecești ale unor texte scrise între sfârșitul primului secol al erei creștine și anul 180 d. Chr., și alcătuiesc un corpus de texte cunoscut drept Evangheliile Apocrife, care nu se află ca atare în Biblie, așa cum o cunoaștem noi astăzi.

Care este cauza?

În anul 170 d. Chr., un grup de episcopi s-a reunit ca să hotărască ce scrieri vor face parte din Noul Testament. Criteriul a fost simplu: trebuiau să aleagă texte care să combată ereziile și diviziunile doctrinare ale epocii. S-au selecționat actualele Evanghelii, Epistolele și tot ce avea o anumită „coerență”, să spunem, cu ideea centrală a ceea ce se socotea a fi creștinismul. Referirea la reuniunea episcopilor și lista cărților acceptate se găsesc în puțin cunoscutul Canon Muratori. Celelalte cărți, precum cele aflate la Nag Hammadi, au rămas pe dinafară fie pentru că includeau texte scrise de femei (precum Evanghelia după Maria Magdalena), fie deoarece dezvăluiau un Isus conștient de misiunea sa divină, lucru

care făcea ca jertfa sa să fie mai puțin încărcată de patimi și dureri.

*
* *
*

În 1974, un arheolog englez, Sir Walter Wilkinson, a descoperit aproape de Nag Hammadi alt manuscris, de astă dată în trei limbi: arabă, ebraică și latină. Cunoscând regulile care protejau documentele găsite în zonă, el a trimis textul la Departamentul de Antichități al Muzeului din Cairo. Curând a venit și răspunsul: existau cel puțin 155 de copii ale documentului care circulau prin lume (dintre care trei aparțineau muzeului) și toate erau practic identice. Testele cu carbon 14 (utilizate pentru datarea materiei organice) au arătat că pergamentul era relativ recent – scris probabil în anul 1307. Nu a fost greu să i se determine locul de proveniență: orașul Accra, aflat în afara teritoriului egiptean. Ca atare, nu exista nici o restricție privind scoaterea sa din țară. Iar Sir Wilkinson a primit permisiunea scrisă a guvernului egiptean (Ref.1901/317/IFP-76, din 23 noiembrie 1974) să-l ducă în Anglia.

*

* *

L-am cunoscut pe fiul lui Sir Walter Wilkinson în 1982, de Crăciun, la Porthmadog, în Țara Galilor, Regatul Unit. Mi-amintesc că, la vremea aceea, mi-a menționat manuscrisul găsit de tatăl său, dar nici unul din noi nu a dat importanță subiectului. De-a lungul anilor am rămas prieteni și am avut prilejul să-l văd cel puțin de încă două ori când am vizitat Anglia în scopul promovării cărților mele.

Pe 30 noiembrie 2011 am primit o copie a textului despre care îmi vorbise la prima noastră întâlnire. Îl transcriu acum.